

BEROEPS- BELANGEN

MEDISCH TUCHTCOLLEGE TE GRONINGEN

ZITTING VAN 30 JUNI 1931.

Het College, gevestigd te Groningen voor de beslissing in eersten aanleg van klachten en geschillen, bedoeld in het Reglement Medisch-Tuchtrecht en oplossing van geschillen, heeft de volgende beslissing genomen naar aanleiding van de klacht, ingediend door Dr. A., arts geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid, wonende te B.

tegen

K, tandarts, wonende te B, bijgestaan door zijn Raadsman Mr. C, advocaat en procureur, wonende te B.

Bij het College is den 16 Mei 1931 ingekomen een klaagschrift, waarin de klager A. onder overlegging van een afschrift van een brief van O, tramconductor te B een klacht indient tegen K, hierna aan te duiden als de aangeklaagde: 1°. wegens nalatigheid, waardoor ernstige schade ontstond voor voornoemden O, te wiens behoeve tandheekkundige raad en bijstand door hem is verleend, krachtens art. 2 van de Wet van 2 Juli 1928 *Stbl.* 222; 2°. wegens schending van zijn beroepsgeheim, krachtens art. 21 van de Wet van 25 December 1878, *Stbl.* 222.

In het bij het klaagschrift gevoegde schrijven van O wordt gesteld, dat, nadat de aangeklaagde in den avond van 8 April 1931 hem alle tanden en kiezen had getrokken en hij gedurende den ganschen nacht hevig gebloed had, de aangeklaagde hem den volgenden morgen na een bezoek naar huis heeft laten gaan zonder het bloeden te stelpen en geweigerd heeft 's avonds, toen hij, O, door bloedverlies niet meer in staat was naar aangeklaagde te gaan, bij hem aan huis te komen; dat hij daarna per taxi naar de aangeklaagde is gegaan, die het bloeden heeft gestelpt, maar dat later in den avond het bloeden opnieuw is begonnen en dat, daar de aangeklaagde niet meer te bereiken was, de arts D hulp heeft verleend

en het bloeden afdoende heeft gestelpt; dat hij tengevolge van het bloedverlies zóó is verzwakt, dat hij gedurende ruim 2 weken niet mocht werken; dat de aangeklaagde zich tot O's chef, den Directeur der Gemeentetram, heeft gewend met een schrijven, waarin werd medegedeeld, dat O dien avond te veel drank had gebruikt; dat deze betichting onwaar was en hij nooit sterken drank gebruikt, maar enkel dien middag een paar geklutste eieren met een scheutje brandewijn had genuttigd.

Door den Raadsman van den aangeklaagde is betoogd, dat de klager in zijn klacht niet-ontvankelijk zou zijn, op grond dat het klaagschrift niet zou bevatten de feiten en de gronden waarop de klacht berust, zooals wordt geëischt door art. 20 van het Reglement Medisch-Tuchtrecht en oplossing van geschillen.

Het College acht deze opvatting ongegrond. De overlegging van het schrijven van O door den klager kan geen andere beteekenis hebben dan dat de daarin vermelde feiten en gronden tot grondslag der klacht zullen strekken. Daardoor heeft het College de beschikking gekregen over voldoende gegevens voor onderzoek en is aan de strekking van art. 20 voldaan. Niet-ontvankelijkverklaring wordt trouwens door het Reglement aan niet-naleving van art. 20 niet verbonden.

Het College heeft deze zaak onderzocht door, naast het verhoor van partijen, als getuigen te hooren, O, Dr. D en H, de laatste op verzoek van den aangeklaagde. Tevens is door het College kennis genomen van een afschrift van het schrijven, den 16 April 1931 door den aangeklaagde gericht tot den Heer Directeur van het trambedrijf te B.

Tengevolge van dit onderzoek beschouwt het College de volgende feiten als vaststaande:

In het begin van April 1931 heeft O zich gewend tot den aangeklaagde om tandheelkundigen raad en bijstand. Overeengekomen werd, dat O een kunstgebit van den aangeklaagde zou ontvangen. Te dien einde zijn in den avond van 8 April 26 tanden en kiezen door den aangeklaagde bij O getrokken. Des nachts hebben zich bij O bloedingen voorgedaan, die tengevolge hadden dat hij zich den volgenden ochtend bij den aangeklaagde vervoegde. Deze heeft hem behandeld en o.a. ook den beet bepaald.

Na het vertrek van O zijn de bloedingen niet opgehouden; hij heeft dien dag veel bloed verloren en is verzwakt. In den vooravond van denzelfden dag is de vrouw van O dit den aangeklaagde komen

mededeelen met verzoek hem te hunnen huize te behandelen. De aangeklaagde heeft dit geweigerd. Denzelfden avond is *O* in een taxi ten huize van den aangeklaagde gekomen met zijn vrouw; hij is toen weder behandeld. Ook na deze behandeling hielden de bloedingen niet op. Later in den avond heeft de vrouw van *O* nog getracht den aangeklaagde te bereiken, maar deze was naar *L* vertrokken in verband met zijn aanstaand huwelijk. Daarna is de hulp van *D* ingeroepen. Deze vond *O* anaemisch, hevig bloedend op een divan liggen; hij was zwak en duizelig. *D* heeft de wonden getamponneerd, waarna de bloedingen ophielden. *O* heeft medicijnen gehad om weer op krachten te komen en heeft eenigen tijd niet kunnen werken.

Op een der dagen na 9 April is aan *O* vanwege den aangeklaagde een hulpgebit verstrekt. Daarna zijn onaangenaamheden gerezen, die geleid hebben tot de afspraak dat *O* het hulpgebit zou terug geven en *f* 25.— zou betalen en dat daarmee de relatiën zouden zijn geëindigd en door den aangeklaagde geen definitief gebit zou worden geleverd.

Op 16 April 1931 heeft de aangeklaagde een brief geschreven aan den Directeur van het trambedrijf te B, waarin hij mededeelde bij de behandeling van *O* te hebben geconstateerd, dat deze misbruik had gemaakt van jenever en de vraag stelde, of het verantwoord was, dit iemand die zich aldus schuldig maakt aan misbruik van sterken drank, bestuurder is op een trolleybus.

De aangeklaagde is tot dit schrijven gekomen, doordat hij in den avond van 9 April bemerkt had, dat *O* naar alcohol rook en hij en de getuige *H* de aanwezigheid van alcohol in het braaksel van *O* hadden geconstateerd.

Ten aanzien van de vraag, of deze feiten aanleiding behooren te geven tot eenigen maatregel, als bedoeld in de Wet van 2 Juli 1928 *Stbl.* no. 222, overweegt het College het volgende:

Wat het eerste punt van de klacht betreft, is het College overtuigd, dat de aangeklaagde den patiënt *O* niet heeft behandeld met de zorgvuldigheid die van den tandarts mag worden gevergd. In de eerste plaats is het doen van 26 extracties ineens niet gewenscht, ofschoon niet ongebruikelijk; meent evenwel de tandarts het te mogen doen, dan moet hij daarbij en daarna de grootste zorgvuldigheid in acht nemen. Dit heeft de aangeklaagde niet gedaan; integendeel, hij is in verschillende opzichten nalatig geweest. Toen *O* in den ochtend van 9 April bij hem kwam, heeft hij kunnen constateeren, dat de man een ernstige bloeding had gehad. Hij handelde onjuist, door toen den

beet te bepalen; hij handelde evenzeer onjuist door den patiënt te laten vertrekken, zeggende, dat hij 's avonds kon terug komen; hij had den patiënt in zijn huis moeten laten blijven totdat alles getamponneerd was. Het tamponneeren is het werk van den tandarts, meer dan van den huisarts. De aangeklaagde had evengoed door tamponneering de bloedingen kunnen doen ophouden als *D* heeft gedaan. Het was de plicht van den tandarts alles in het werk te stellen om aan de bloedingen een einde te maken en daartoe zoonoodig ook naar het huis van den patiënt te gaan.

Naar het oordeel van het College is door de nalatigheid van den aangeklaagde ernstige schade voor *O* ontstaan, n.l. groote verzwaking door bloedverlies, waardoor zijn weerstandsvermogen is verminderd en hij eenigen tijd niet over zijn arbeidskracht heeft kunnen beschikken.

De aangeklaagde heeft zich dus schuldig gemaakt aan nalatigheid, waardoor ernstige schade ontstond voor een persoon, aan wien hij tandheelkundigen raad en bijstand verleende.

Wat het tweede punt van de klacht betreft, zoo meent het College de vraag of de aangeklaagde zich door het schrijven van den bewusten brief schuldig heeft gemaakt aan schending van zijn beroepsgeheim krachtens de Wet van 25 December 1878, *Stbl.* no. 222, onbeantwoord te moeten laten. Wel wordt deze telastelegging in het klaagschrift aangetroffen, maar het betreft hier een kwalificatie van een gepleegd feit en te dien aanzien is het College niet aan het klaagschrift gebonden. Voor het College is het alleen de vraag, of het schrijven van den brief moet worden beschouwd als een handeling die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt in den zin van art. 2 der Wet van 2 Juli 1928, *Stbl.* no. 222. Deze vraag meent het College bevestigend te moeten beantwoorden. De aangeklaagde heeft uit het feit, dat *O*, toen hij in den avond van 9 April onder zijn behandeling was, naar alcohol rook en dat zich in zijn braaksel alcohol bevond, lichtvaardig afgeleid, dat *O* iemand was die misbruik maakte van sterken drank in die mate, dat zijn dienstvervulling daarvan schade zou lijden.

En zelfs als hij terecht die gevolgtrekking had gemaakt dan was het in strijd met zijn plicht als behandelend tandarts om een dergelijk feit, dat hij tijdens de behandeling had ontdekt, aan den chef van den patiënt als waarschuwing mede te deelen.

Door dit te doen pleegde hij een handeling, den tandarts onwaardig en geschikt om het vertrouwen in den stand der tandartsen te onder-

mijnen. Te laakbaarder was het schrijven van den brief, nu dit geschiedde juist na de oneenigheid en het verbreken van de relatie tusschen tandarts en patiënt.

Wat den tegen den aangeklaagde te nemen maatregel betreft, acht het College eene *berisping* in dezen op haar plaats en voldoende.

De Wet schrijft voor de *berisping* geen vorm voor en eischt niet, dat die mondeling geschiedt. Het College meent, dat in de overwegingen van deze beslissing een voldoende *berisping* is gelegen en dat daaraan niets behoeft te worden toegevoegd.

Op deze gronden besluit het College op K, tandarts te B, door toezending van een afschrift van deze beslissing toe te passen den maatregel van *berisping*.

Dit besluit is genomen in Raadkamer den dertigsten Juni 1931 door *Prof. Mr. I. B. Cohen*, Voorzitter; *H. J. Boelmans Kranenburg*, arts; *D. J. Brukker*, arts; *P. M. J. Kocken*, tandarts en *T. Hoeksema*, tandarts; allen leden, terwijl als Secretaris fungeerde *Mr. J. Domela Nieuwenhuis*.

(Uit: Verslagen en Mededeelingen betreffende
de Volksgezondheid)
